

nu ville vi ikke mere have den Dpmand, nu ville vi have vor Willie fuldt ud sat igjennem. Som sagt, dette Standpunkt er meget bekvemt, men om det egentlig skulde have nogen Udfigt til at vække almindelig Anerkjendelse og navnlig Anerkjendelse fra den anden Side, tillader jeg mig dog at nære nogen Tvivl om. Dersom ærede Medlemmer af Flertallet havde stillet sig paa det Standpunkt, at de overfor Ministerens Udførselsforbud havde sagt: Nei, vi ville have den gamle Redaktion fra den nu gjældende Lov, vi ville kun have det staaende som en Bemyndigelse, saaledes som det hidtil har staaet, saa vilde de jo have været i deres formelle Ret, og det vilde vistnok ogsaa kunne være blevet sat igjennem. Det vilde nemlig fra vort Standpunkt have været vanskeligt at kræve noget Nyt og Mere; end vi fik sat igjennem sidste Gang. Det Standpunkt vilde altsaa efter min Mening have været stærkt. Naar de nu imidlertid i Stedet derfor indtage den modsatte Stilling, gjøre gjældende, at vi skulle gjøre et Tilbagestrid paa dette Punkt, naar de i Stedet for at henstille det til Indenrigsministerens Afgjørelse, selv vilde træffe en Afgjørelse i modsat Retning af den, som Landstinget og et betydeligt Mindretal i dette Thing har ønsket, saa tror jeg ikke det vil lykkes dem at føre den igjennem. Jeg vil endnu kun for mit eget Vedkommende sige, at naar jeg ikke har sluttet mig til det Forslag, som det ærede Medlem for Thisted Amts 3de Valgkreds (N. Andersen) har stillet, og som gaar ud paa, at gjenindsføre Ordlyden fra det gamle Forslag, saa er det, fordi jeg mener, at det i dette Dieblit ikke er muligt at gjenindsføre denne Bestemmelse. Dette Forslag vil jo komme til Afstemning først, og begge Sider ville, saavidt jeg kan skønne, komme til at stemme imod det. Naaget jeg altsaa erkjender, at denne Redaktion, naar Sagen tilsidst kommer til at staa paa dette Punkt, vil have en betydelig Styrke, synes jeg dog ikke, at der i dette Dieblit er nogen Grund til at udtale sig derfor. Selve Realiteten af Spørgsmaalet Udførselsforbud eller Ikke-Udførselsforbud, skal jeg ikke opholde mig videre ved. Jeg kan slutte mig til, hvad der er fremsat, dels af det ærede Medlem, der først talte paa Mindretallets Begne, dels af den høitærede Indenrigsminister, men jeg har intet Haab om at overbevise ærede Medlemmer, der have en anden Anskuelse, og navnlig nærer jeg intet Haab om at gjøre noget Indtryk paa den ærede Ordfører. Naar de Exempler, som han selv anførte, og som være ganske udmærkede, intet Indtryk gjorde paa ham, saa

vil jeg ikke kunne finde bedre. Mig forekommer det, at det, han sagde om den franste Vin, var særdeles overbevisende. I alt Fald stiller det sig saaledes for mig, at naar jeg skulde spørge mig selv, hvor jeg helst vilde kjøbe min Vin, naar det var mig magtpaaliggende at faae ægte Vin, saa svarer jeg, at jeg vilde principalt kjøbe den i et Land, hvor det er forbudt at lave falsk Vin. (Afskyldelse af Ordføreren). Ja, den ærede Ordfører kan være ganske rolig, jeg skal nok komme til Udførselen. Jeg siger altsaa, at jeg vilde principalt kjøbe min Vin i et Land, hvor det var forbudt at lave falsk Vin. Men subsidiært vilde jeg kjøbe min Vin i et Land, hvor de vel lave falsk Vin, men hvor de drikke den selv, og hvor det er forbudt at kjøre den i andre Folk. Men hvad jeg som Borger i et Land, hvor Vinavlen er en Hovederhvervs-gren, et Land, som lagde Vægt paa at bevare sit Renomme for ægte Vin, vilde være meget bange for, det var, at den falske Vin, som forhandlede mellem mine Kunder i andre Lande, skulde gaa under mit Navn, og navnlig da, naar Forholdet ikke blot var det — for nu at tage Frankrig som Exempel — at den falske franste Vin blev solgt i et andet Land som franst Vin, men at ogsaa al anden falsk Vin, der blev produceret i alle andre Lande i Verden, blev solgt som franst Vin. Jeg vilde nemlig saa som Frankmand frygte for, at franst Vin i disse Lande vilde blive ensbetydende med falsk Vin, og det tror jeg, vilde skade Frankrigs Renomme i de Lande, som ønske at drikke ægte Vin. Ganste det samme er Forholdet jo med Hensyn til Margarine. Det, vi frygte, er, at i England falsk Smør, som nu i et umaadeligt Omfang bliver solgt som falsk dansk Smør, efterhaanden i Englands Bevidsthed skal vække den Forestilling, at Ordene dansk og falsk ere Et og det Samme, fordi Massen af det Produkt, der forhandles i England, er falsk Smør, som udgiver sig for dansk Smør. Det er den almindelige Grund, hvorfor jeg tror, at dansk Smør vilde staa sig særdeles vel ved, at der ikke i England blev forhandlet falsk Smør under dansk Flag og navnlig ved, at det ikke blev forhandlet i et saadant Omfang, hvor jo nu disse Blandinger aldeles dominerer det engelske Marked. Om det nu ad Retsveien vil lykkes os at slaa denne Trafik ned, er et Spørgsmaal, som det vil kræve særlig juridisk Kundskab, navnlig Indsigt i den engelske Ret, at sige noget Bestemt om. Jeg drifter mig ikke til i dette Dieblit at sige, om man vil kunne vinde en saadan Proces i England eller ikke. Men det, som er indlysende for